

Arrest

nr. 169 369 van 8 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 juli 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2015 tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf en van de beslissing van 18 mei 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 8 juni 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. RODRIGUEZ, die *loco* advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, dient op 18 november 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 7 maart 2011 wordt deze aanvraag ingewilligd en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor één jaar.

Op 7 maart 2012 wordt deze verblijfstitel verlengd voor de duur van één jaar. De voorwaarden voor verdere verlenging worden vermeld.

Op 15 maart 2013 wordt deze verblijfstitel verlengd voor de duur van één jaar. De voorwaarden voor verdere verlenging worden vermeld.

Op 21 februari 2014 wordt deze verblijfstitel verlengd voor de duur van één jaar. De voorwaarden voor verdere verlenging worden vermeld.

De tewerkstelling van verzoeker neemt een einde op 5 september 2014. Verzoeker kan geen nieuwe arbeidskaart B meer voorleggen.

Op 18 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de verlenging van het tijdelijk verblijf geweigerd wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing:

"(...),

B., M.

Geboren op (...) te O.

Nationaliteit: Marokko

Verblijvende te (...)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 30.05.2015 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden en aan betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (zie bijgevoegde bijlage 13).

Betrokkene werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

De machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd.07.10.2009 (BS 14.10.2009).

De vorige arbeidskaart B (VGB412563) die werd toegekend aan betrokkene was geldig van 02.03.2014 tem 01.03.2015 in de hoedanigheid van schilder voor rekening van I. Painting, (...).

Overwegende dat hij op die basis in het bezit werd gesteld van een A-kaart (tijdelijk verblijf) geldig voor de duur van de arbeidskaart B+ 3 maanden, nl. tot 01.03.2015+ 3 maanden.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructiés dd.21.02.2014 worden vermeld:

- "Een nieuwe arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (tewerkstellingsattest, loonfiches)*
- Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat (of OCMW)*
- Een geldig nationaal paspoort"*

Betrokkene blijkt met ingang van 05.09.2014 niet meer effectief in dienst bij de werkgever waarvoor hij de vorige arbeidskaart B bewaart. Overwegende dat de arbeidskaart B (VGB 412563) van rechtswege zonder voorwerp is, aangezien zij enkel geldig is voor één welbepaalde tewerkstelling bij één welbepaalde werkgever. De geldigheidsduur van de arbeidskaart B is ondertussen verstreken sinds 01.03.2015.

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe geldige arbeidskaart voorlegt.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

(...)."

Op 18 mei 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"(...)

De heer:

naam: B., M.,

geboortedatum: (...) 1976

geboorteplaats: O.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 13§3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten :

Artikel 13:

§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

Betrokkene werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

De machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd.07.10.2009 (BS 14.10.2009).

De vorige arbeidskaart B (VGB412563) die werd toegekend aan betrokkene was geldig van 02.03.2014 tem 01.03.2015 in de hoedanigheid van schilder voor rekening van I. Painting, (...).

Overwegende dat hij op die basis in het bezit werd gesteld van een A-kaart (tijdelijk verblijf) geldig voor de duur van de arbeidskaart B+ 3 maanden, nl. tot 01.03.2015+ 3 maanden.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructies dd.21.02.2014 worden vermeld:

- "Een nieuwe arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (tewerkstellingsattest, loonfiches)
- Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat (of OCMW)
- Een geldig nationaal paspoort"

Betrokkene blijkt met ingang van 05.09.2014 niet meer effectief in dienst bij de werkgever waarvoor hij de vorige arbeidskaart B bewaart. Overwegende dat de arbeidskaart B (VGB 412563) van rechtswege zonder voorwerp is, aangezien zij enkel geldig is voor één welbepaalde tewerkstelling bij één welbepaalde werkgever. De geldigheidsduur van de arbeidskaart B is ondertussen verstreken sinds 01.03.2015.

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe geldige arbeidskaart voorlegt.

Hiermee voldoet hij niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL, GENOMEN UIT DE SCHENDING VAN:

- Artikel 9, 9bis en 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna 'Vreemdelingenwet' of VW);
- Schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen en de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- Artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna "Handvest") met name het recht op behoorlijk bestuur, alsook artikel 47, 2e lid, en artikel 48, par. 2, die de rechten van verdediging waarborgen; samen gelezen met artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 ("Terugkeerrichtlijn");
- Het algemene rechtsbeginsel van de Europese Unie van het recht op horen;

- Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het criterium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen;
- Artikel 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 04/11/1950 te Rome en goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (bescherming van het gezins- en het privéleven; samen gelezen met artikel 7 van het Handvest.

Doordat,

Artikel 13 van de Wet van 15.12.1980 bepaalt:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België. ...

§3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

(...)

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden”.

Artikel 6.4 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

“De lidstaten kunnen te allen tijde in schrijvende gevallen, om humanitaire of om andere redenen beslissen een onderdaan van een derde land die illegaal op hun grondgebied verblijft een zelfstandige verblijfsvergunning of een andere vorm van toestemming tot verblijf te geven. In dat geval wordt geen terugkeerbesluit uitgevaardigd. Indien al een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, wordt het ingetrokken of opgeschort voor de duur van de geldigheid van de verblijfsvergunning of andere vorm van toestemming tot legaal verblijf.”

Dit Unierecht komt overeen met artikel 9bis VW.

En doordat,

Het recht op behoorlijk bestuur overeenkomstig artikel 41 van het Handvest inhoudt:

“1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (...).”

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (o.a. arrest MUKARUBEGA, EU: C:2014:2336, punt 45).

Terwijl,

1. Overwegende dat de ingeroepen wettelijke bepalingen aangeven dat elke administratieve beslissing volledig, voldoende en concreet moet gemotiveerd worden.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn.

Dat het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tot een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid.

Dat de naleving van deze vereiste moet geëvalueerd worden in functie van het principiële doel van de wet van 1991, zijnde, « toelaten aan degene wie de administratieve bestuurshandeling betreft om de redenen in feite en in rechte te begrijpen die de administratie ertoe geleid hebben de betreffend beslissing te nemen en bijgevolg hem toelaten de wettelijkheid en pertinentie van deze beslissing beter te kunnen ». (vrije vertaling, C.E., 14 juni 2002, n° 107.842)

Dat de bedoeling van de vermelde wettelijke bepaling ook neerkomt op het verplichten van de administratie om "de rechter een grondige basis te bieden voor zijn legaliteitscontrole" en dat "de algemene verplichting om de administratieve handelingen te motiveren eveneens een essentiële garantie uitmaakt voor de goede werking, namelijk de legaliteitscontrole van de administratieve bestuurshandelingen" (vrije vertaling, Dominique Lagasse, la loi du 29/7/1991, J.T., 1991, page 737).

Dat E. Cerexhe en J. Vande Lanotte herhalen dat wanneer het beslissingen betreft die het voorwerp hebben uitgemaakt van discussies over dewelke de overheid een grote appreciatiemarge beschikken, de motivering moet gedetailleerd zijn.

2. Overwegende dat de overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van openbaar bestuur dat inhoudt dat gerechtvaardigde verwachtingen die door het bestuur bij de rechtsonderhorigen zijn gewekt, zo mogelijk moeten worden

gehonoreerd, op gevaar af anders het vertrouwen dat de rechtsonderhorigen in het bestuur stellen, te misleiden. (Zie ook Cass. 14 juni 1999, A.C. 1999, nr. 352; 17 mei 1999, A.C. 1999, nr. 285)

Als zodanig vormt het beginsel een tegenwicht voor de geringere voorspelbaarheid van het bestuursoptreden ten gevolge van de aan het bestuur toekomende beleidsvrijheid.

(M. VAN DAMME en A. WIRTGEN, "het rechtszekerheids - en vertrouwensbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed) in *Administratieve rechtsbibliotheek, Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, p. 349 e.v.).

De Raad van State omschrijft het vertrouwensbeginsel als "één der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen betrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan " (zie o.m. R. v. St. Eeckhout, nr. 32.893 van 28 juni 1989; zvw Vlaams Centrum voor Levensvorming, nr. 129.541,22 maart 2004).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag. (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1999, 53-54)

Dat de zorgvuldigheidsplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding voortvloeit dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; RvSt., nr. 58. 328, dd. 23 februari 1996; LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988 ,43).

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

3. Overwegende dat verzoeker zich vooreerst beroept op het recht tot horen.

3.1. Namelijk, het Hof van Justitie heeft in haar arrest M.M./Ierland (C-277/11) dd. 22/11/2012 gesteld dat:

De in artikel 4, lid 1, tweede zin, van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, neergelegde plicht tot samenwerking van de betrokken lidstaat met de asielzoeker niet aldus kan worden uitgelegd dat, indien een vreemdeling om de subsidiaire beschermingsstatus verzoekt na een weigering om hem de vluchtelingenstatus te verlenen en indien de bevoegde nationale autoriteit voornemens is ook dit tweede verzoek af te wijzen, die autoriteit om die reden, alvorens een beslissing te nemen, betrokkene dient mee te delen dat zij voornemens is zijn verzoek af te wijzen en op welke gronden, zodat die verzoeker de mogelijkheid heeft om zijn standpunt dienaangaande kenbaar te maken.

Maar het Hof stelde eveneens dat wanneer het daarentegen een nationale regeling betreft, die wordt gekenmerkt door twee afzonderlijke en opeenvolgende procedures voor de behandeling van het verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus, respectievelijk het verzoek om subsidiaire bescherming, de verwijzende rechter er dient zorg voor te dragen dat in het kader van elk van deze procedures de grondrechten van de verzoeker worden geëerbiedigd en meer bepaald zijn recht om te worden gehoord, dit wil zeggen dat hij in staat moet worden gesteld naar behoren zijn opmerkingen kenbaar te maken alvorens een beslissing wordt genomen waarbij de verlangde bescherming wordt geweigerd. In een dergelijk stelsel houdt de omstandigheid dat de betrokkene reeds naar behoren is gehoord in het kader van de behandeling van zijn verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus, niet in dat dit vormvoorschrift niet meer behoeft te worden nageleefd in het kader van de procedure inzake het verzoek om subsidiaire bescherming.

Dat de aanvrager dient te worden opgeroepen voor een verhoor. Hij dient de mogelijkheid te hebben een contradictoir debat te voeren omtrent de medische redenen die hij inroept, daartoe bijgestaan door een medisch expert om de motieven op tegensprekelijke wijze toe te lichten.

En in haar recent arrest dd. 11.12.2014 BOUDJILDA (C-249/13) heeft het Hof dit principe herhaald.

Dit betrof een gelijkaardige zaak: het verzoek om een prejudiciële beslissing aangaande de uitlegging van artikel 6 van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, alsook van het recht om in elke procedure te worden gehoord.

De zaak werd ingediend in het kader van een geding tussen K. Boudjlida, een illegaal verblijvende Algerijns staatsburger, en de préfet des Pyrénées-Atlantiques over een besluit van 15 januari 2013 van laatstgenoemde, waarbij Boudjlida wordt bevolen het Franse grondgebied te verlaten, waaraan een termijn van dertig dagen voor vrijwillig vertrek is verbonden en waarin Algerije als land van bestemming is genoemd.

De vreemdeling had, volgens het Franse recht, "niet verzocht om verlenging van zijn tijdelijke verblijfstitel en is na het verstrijken van de geldigheid van die titel op het Franse grondgebied gebleven". Namelijk terwijl hij illegaal op het Franse grondgebied verbleef, heeft Boudjlida een verzoek ingediend om als zelfstandig ondernemer te worden ingeschreven. Vanwege zijn illegale verblijf is hij door de diensten van de grenspolitie verzocht zich bij hen te melden voor een onderzoek of zijn verblijf legaal was.

Dit onderhoud, dat 30 minuten duurde, betrof zijn verzoek om inschrijving als zelfstandig ondernemer, de omstandigheden van zijn aankomst in Frankrijk, de voorwaarden van zijn verblijf als student sinds die datum, zijn familie- en gezinssituatie en de vraag of hij ermee instemde het Franse grondgebied te verlaten indien jegens hem een besluit in die zin zou worden genomen.

Na dat onderhoud heeft de 'préfet des Pyrénées-Atlantiques' het bestreden terugkeerbesluit uitgevaardigd en Boudjlida in kennis geteld van de beroepswegen en de -termijnen. Waarna Boudjlida beroep tot nietigverklaring van dat besluit heeft ingesteld.

Het Hof heeft geantwoord, in randnummers 30 e.v.:

"Aangezien de verwijzende rechter in de eerste vraag het recht om te worden gehoord heeft genoemd onder verwijzing naar artikel 41 van het Handvest, dient in herinnering te worden gebracht dat volgens vaste rechtspraak van het Hof de eerbiediging van de rechten van de verdediging een fundamenteel beginsel van het Unierecht vormt waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (arresten Kamino International Logistics, C-129/13, EU:C:2014:2041, punt 28, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 42).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord is thans niet alleen verankerd in de artikelen 47 en 48 van het Handvest, die garanderen dat de rechten van de verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van elke gerechtelijke procedure worden geëerbiedigd, maar ook in artikel 41 daarvan, dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt. Artikel 41, lid 2, van het Handvest bepaalt dat dit recht op behoorlijk bestuur met name het recht van eenieder behelst om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (arresten Kamino International Logistics, EU:C:2014:2041, punt 29, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 43). (...)

35 Teneinde de eerste vraag te beantwoorden dient het recht om in elke procedure te worden gehoord dus te worden uitgelegd zoals het geldt in het kader van richtlijn 2008/115 en met name van artikel 6 daarvan.

36 Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie met name arresten M., C-277/11, EU:C:2012:744, punt 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 46).

37 Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adressant van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (zie arresten Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, punt 49, en Mukarubega, EU:C:2014:2336, punt 47).

38 Dat recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (zie arresten Technische Universität München, C-269/90, EU:C:1991:438, punt 14, en Sopropé, EU:C:2008:746, punt 50). De verplichting om een besluit op voldoende specifieke en concrete wijze te motiveren opdat de betrokkene in staat is te begrijpen waarom zijn verzoek is geweigerd, vormt dus het uitvloeisel van het beginsel van eerbiediging van de rechten van de verdediging (arrest M., EU:C:2012:744, punt 88).

39 Volgens de rechtspraak van het Hof moet het recht om te worden gehoord, worden geëerbiedigd, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit (zie arresten Sopropé, EU:C:2008:746, punt 38; M., EU:C:2012:744, punt 86, en G. en R., C-383/13 PPU, EU:C:2013:533, punt 32).

40 De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressanten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij

maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (arresten G. en R., EU:C:2013:533, punt 35).”

En geantwoord in conclusie in randnr. 68 e.v.:

“Gelet op een en ander dient op de eerste vraag te worden geantwoord dat het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, in die zin moet worden uitgelegd dat het voor een illegaal verblijvende derdelander het recht omvat om, voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, zijn standpunt kenbaar te maken over de rechtmatigheid van zijn verblijf, over de eventuele toepassing van de artikelen 5 en 6, leden 2 tot en met 5, van die richtlijn en over de modaliteiten van zijn terugkeer.

69 Het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het de bevoegde nationale autoriteit daarentegen niet verplicht om die derdelander voorafgaand aan het aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen een dergelijk besluit jegens hem vast te stellen, noch om hem mee te delen op welke gegevens zij dat besluit wil baseren, noch om hem een bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen, wanneer die derdelander de gelegenheid heeft gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit ervan afziet een terugkeerbesluit uit te vaardigen.

70 Het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dat van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat een illegaal verblijvende derdelander zich, voordat de bevoegde nationale autoriteit jegens hem een terugkeerbesluit uitvaardigt, tot een raadsman kan wenden opdat deze hem bijstaat wanneer hij door die autoriteit wordt gehoord, mits de uitoefening van dit recht het goede verloop van de terugkeerprocedure niet ondermijnt en de doeltreffende tenuitvoerlegging van richtlijn 2008/115 niet in gevaar brengt.

71 Het recht om in elke procedure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het de lidstaten evenwel niet verplicht de kosten van die rechtshulp voor hun rekening te nemen in het kader van de kosteloze rechtsbijstand.”

Het Hof in punt 60 van het arrest MUKARUBEGA (C-166/13) van 05.11.2014 ook geoordeeld dat de vaststelling van een terugkeerbesluit nauw samenhangt met de vaststelling dat het verblijf illegaal is. Zodat het recht om te worden gehoord dus niet kan worden uitgelegd dat de bevoegde nationale autoriteit die voornemens is om tegen een illegaal verblijvende derdelander tegelijkertijd een besluit houdende vaststelling dat het verblijf illegaal is en een terugkeerbesluit vast te stellen, de betrokkene noodzakelijkerwijze zou moeten horen om hem in staat te stellen specifiek over laatstgenoemd besluit zijn standpunt kenbaar te maken. Aangezien hij naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar heeft kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die instantie afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit.

Deze zaak betrof ook een besluit tot uitzetting na een tijdelijke verblijfskaart.

Daaruit volgt dat het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, niet in die zin moet worden uitgelegd dat die autoriteit gehouden zou zijn de illegaal verblijvende derdelander voorafgaand aan het gehoor dat plaatsvindt met het oog op de uitvaardiging van het terugkeerbesluit, in kennis te stellen van haar voornemen om jegens hem een terugkeerbesluit vast te stellen, hem de gegevens mee te delen waarop zij dat besluit wil baseren of ook om hem bedenktijd te gunnen alvorens hem te horen. Maar in die zin dat die derdelander naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar moet kunnen maken over de onrechtmatigheid van zijn verblijf en over de redenen die overeenkomstig het nationale recht kunnen rechtvaardigen dat die autoriteit afziet van de vaststelling van een terugkeerbesluit. (nr. 55 arrest Boudjilda).

Zie ook: M.G. en N.R. tegen Nederland dd. 10.09.2013 (infra: RvV 19.03.2015).

3.2. De Raad van State heeft eveneens al bevestigd, in navolging van deze Europese jurisprudentie:

In een arrest met nr. 230.257 van 19.02.2015 heeft de RvSt:

“Le droit à être entendu, avant l’adoption de telles mesures, ne résulte pas de l’article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l’Union européenne. En effet, cette disposition s’adresse uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l’Union et non aux États membres (CJUE, C-141/12 et C-372/12, 17 juillet 2014, YS e.a.).

Pour la Cour de justice de l’Union européenne, le droit à être entendu, avant l’adoption de toute décision susceptible d’affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l’Union européenne (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, XXX, point 34).

Ce droit à être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, C-249/13, 11 décembre 2014, XXX, points 36, 37 et 59). (...)

Eu égard à la finalité précitée du droit à être entendu, la partie adverse a l'obligation de rechercher les informations lui permettant de statuer en connaissance de cause. Il lui appartient en effet d'instruire le dossier et donc d'inviter l'étranger à être entendu au sujet des raisons qui s'opposeraient à ce que la partie adverse mette fin à son droit au séjour et l'éloigne du territoire ...

Dès lors, en décidant le contraire et en jugeant en substance que le droit à être entendu requérait seulement que la requérante eût pu faire valoir spontanément ses arguments auprès de la partie adverse, l'arrêt attaqué a méconnu la portée de ce droit."

In dezelfde zin: arrest nr. 230.579 dd. 19.03.2015, betreffende een bediende, van Spaanse nationaliteit, waarbij bleek dat het bedrijf in kwestie geen activiteiten had, wiens verblijf werd geëindigd met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 42septies). En waarbij de RvV in eerste instantie had gesteld dat de verzoekende partij deze problemen i.k.v. zijn arbeidscontract niet spontaan had meegedeeld aan de tegenpartij, en zich aldus kon verwachten aan gevolgen voor zijn verblijf.

Waarop de Raad van State de principes van het arrest Boudjilda in herinnering bracht (alvorens de prejudiciële vraag te stellen of dit beginsel van het Unierecht van openbare orde is en bijgevolg voor de eerste keer in cassatie kan opgeworpen worden; in casu geen discussiepunt).

3.3. Tot slot de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hierover:

In een arrest met nr. 141 336 van 19.03.2015 ten aanzien van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding en een inreisverbod:

"(...) le Conseil relève que la Cour de Justice de l'Union européenne a indiqué, dans un arrêt C-166/13, rendu le 5 novembre 2014, qu'« il résulte clairement du libellé de l'article 41 de la Charte que celui-ci s'adresse non pas aux États membres, mais uniquement aux institutions, aux organes et aux organismes de l'Union.

[...] Partant, le demandeur d'un titre de séjour ne saurait tirer de l'article 41, paragraphe 2, sous a), de la Charte un droit d'être entendu dans toute procédure relative à sa demande » (§ 44). Si la Cour estime qu'« Un tel droit fait en revanche partie intégrante du respect des droits de la défense, principe général du droit de l'Union. Le droit d'être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts » (§§ 45 et 46), elle précise toutefois que « L'obligation de respecter les droits de la défense des destinataires de décisions qui affectent de manière sensible leurs intérêts pèse ainsi en principe sur les administrations des États membres lorsqu'elles prennent des mesures entrant dans le champ d'application du droit de l'Union » (§ 50). (...)

Il résulte de ce qui précède que toute décision contenant une interdiction d'entrée au sens de la loi du 15 décembre 1980 est ipso facto une mise en œuvre du droit européen. Le droit d'être entendu en tant que principe général de droit de l'Union européenne est donc applicable en l'espèce. (...)

que les États membres doivent, dans le cadre de l'autonomie procédurale dont ils disposent, d'une part, prévoir explicitement dans leur droit national l'obligation de quitter le territoire en cas de séjour irrégulier et, d'autre part, pourvoir à ce que l'intéressé soit valablement entendu dans le cadre de la procédure relative à sa demande de séjour ou, le cas échéant, sur l'irrégularité de son séjour. [...]. Le droit d'être entendu dans toute procédure, tel qu'il s'applique dans le cadre de la directive 2008/115 et, notamment, de l'article 6 de celle-ci, doit être interprété en ce sens qu'il ne s'oppose pas à ce qu'une autorité nationale n'entende pas le ressortissant d'un pays tiers spécifiquement au sujet d'une décision de retour lorsque, après avoir constaté le caractère irrégulier de son séjour sur le territoire national à l'issue d'une procédure ayant pleinement respecté son droit d'être entendu, elle envisage de prendre à son égard une telle décision, que cette décision de retour soit consécutive ou non à un refus de titre de séjour » (CJUE, 5 novembre 2014, C-166/13).

Le Conseil rappelle également que dans l'arrêt « M.G. et N.R. » prononcé le 10 septembre 2013 (C-383/13), la Cour de Justice de l'Union européenne a précisé que « [...] selon le droit de l'Union, une violation des droits de la défense, en particulier du droit d'être entendu, n'entraîne l'annulation de la décision prise au terme de la procédure administrative en cause que si, en l'absence de cette irrégularité, cette procédure pouvait aboutir à un résultat différent [...]. Pour qu'une telle illégalité soit

constatée, il incombe en effet au juge national de vérifier, lorsqu'il estime être en présence d'une irrégularité affectant le droit d'être entendu, si, en fonction des circonstances de fait et de droit spécifiques de l'espèce, la procédure administrative en cause aurait pu aboutir à un résultat différent du fait que les ressortissants des pays tiers concernés auraient pu faire valoir des éléments de nature à [changer le sens de la décision] » (CJUE, 10 septembre 2013, C-383/13, points 38 et 40)."

En in een arrest met nr. 134 804 van 09.12.2014:

"(...) la partie défenderesse n'a pas respecté le droit du requérant d'être entendu, en tant que principe général de droit de l'Union. ...

Le Conseil estime toutefois que cette argumentation n'est pas de nature à énerver le raisonnement qui précède. S'il peut être admis que le droit d'être entendu du requérant a été respecté dans le cadre de la délivrance de l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement (annexe 13 septies) pris le 12 juin 2014, il ne peut pour autant en être déduit qu'il a, par la même occasion, été entendu, de manière utile et effective, à l'égard de l'interdiction d'entrée prise ensuite à son égard. En effet, si le requérant a fait l'objet d'un rapport administratif de contrôle d'un étranger ayant pour finalité de vérifier la régularité de son séjour et a été entendu le 12 juin 2014, dans le cadre d'une suspicion de « mariage simulé/blanc », il ne saurait être soutenu que cette audition ait donné au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant la prise de l'interdiction d'entrée qui constitue l'acte attaqué.

Quant à la circonstance que le requérant n'aurait introduit aucune autre demande ou n'aurait pas fait valoir la réalité de son mariage auprès de la partie défenderesse, elle ne peut suffire à justifier, dans le chef de la partie défenderesse, la méconnaissance constatée du droit du requérant d'être entendu."

4. Overwegende dat verzoeker in casu (helemaal) niet gehoord werd.

Terwijl de 'voorwaarden' voor dit recht wel voorhanden zijn. Zonder toepassing van de uitzonderingen (geen urgentie, of onbereikbaarheid vanwege verzoeker of al eerder gehoord, noch gebonden bevoegdheid vanwege verwerende partij). Evenmin is er hier sprake van een gevaar voor de openbare veiligheid of gezondheid.

Namelijk, enerzijds is de mogelijkheid tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geregeld in het Unierecht (Terugkeerrichtlijn over het terugkeerbesluit ende uitzonderingen in art. 6 § 4), en omgezet in interne wetgeving. En kan dit worden beschouwd als een "bezwarend" besluit (RvV 30.12.2014 nr. 135.796). De bestreden beslissingen tasten verzoeker evident, zoals hieronder nog aangetoond, op nadelige wijze aan in zijn belangen.

Ter herhaling, verzoeker verblijft al jarenlang (legaal) in België, heeft hier zijn professioneel en sociaal gevoelsleven opgebouwd, en heeft hier ook effectief meer dan 3 jaren gewerkt. Het spijtige faillissement kon hij natuurlijk niet voorkomen of voorzien.

Dit alles toont niettemin zijn perfecte integratie en werkbereidheid aan, alsook de moeilijkheid van terugkeer naar Marokko (zie ook: L. DENYS, « Overzicht van het vreemdelingenrecht », UGA, Kortrijk-Heule, 2012, p. 94-97; RvSt., nr. 76.819, du 6 novembre 1998 ; CE, n° 81.704, du 07/07/1999).

Verzoeker geeft bijgevolg blijk van een professionele integratie en een effectieve blijvende mogelijkheid op werk. Hij toont aan dat hij een reëel vooruitzicht heeft om een professionele activiteit uit te oefenen om zo in zijn eigen behoeften blijven te voorzien wanneer zijn situatie geregulariseerd is. Hij volgde de lessen Nederlands, net om zijn vooruitzichten te verbeteren.

En anderzijds zou verzoeker – indien hij gehoord was – zijn situatie hebben kunnen uitleggen en anders hebben kunnen aanpakken (onmiddellijk werken i.p.v. opleidingen volgen), en zou bijgevolg een andere afloop mogelijk zijn geweest.

Inderdaad, zou de mogelijkheid om te werken op het Belgisch grondgebied geboden worden, als de Dienst Vreemdelingenzaken een verblijfstitel aflevert van tijdelijke duur en gebonden aan nieuwe werkvoorwaarden (zoals afwezigheid van OCMW-steun, actief werk zoeken, logement, mutualiteit, ...).

Eerder werkte hij onder een arbeidskaart B.

Dat artikel 17.5 van het Koninklijk Besluit van 9 juni 1999 houdende de uitvoering van de wet van 30 april 1999 betreffende de tewerkstelling van buitenlandse werknemers daarnaast bepaalt dat : « De arbeidskaart C wordt toegekend :

5° aan de buitenlandse onderdanen die tot een verblijf gemachtigd werden in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980, voorzover de verlenging van de machtiging tot verblijf afhankelijk wordt gemaakt van tewerkstelling, behalve als het buitenlandse onderdanen betreft die een verblijfsvergunning toegekend kregen nadat een werkgever in België voor hen een aanvraag om arbeidsvergunning had ingediend ».

Dat verzoeker bijgevolg zou toegelaten worden een nieuwe professionele activiteit uit te oefenen.

Verweerster beschikt in dit geval niet over een bij wet gebonden bevoegdheid. Dit blijkt uit het hierboven en in de (tweede) bestreden beslissing geciteerde artikel 13. Zij kon naar eigen vermogen en beoordeling handelen.

De beslissing tot einde verblijf met bevel houdt ook verband met verzoekers eigen gedrag en keuzes, die hij had kunnen aanpassen en waarover hij minstens dienstige informatie had kunnen verschaffen om de beslissing name te beïnvloeden.

Hij had met andere woorden zijn zaak beter kunnen verdedigen en beïnvloeden (M.G. en N.R. tegen Nederland § 40).

Een ander resultaat was dan ook zeker niet uitgesloten (RvV 19.12.2014 nr. 135.653).

Gelet op het voorgaande (randnr. 3), ZELFS ongeacht de inlichtingen die verzoeker spontaan kon meedelen aan verweerster, of reactie waaraan hij zich kon verwachten, diende hij overeenkomstig het Unierecht gehoord te worden voordat de bestreden beslissingen individueel ten aanzien van hem werden genomen.

Hij kan zich op dit recht en beginsel beroepen, zelfs als particulier, illegale derdelander en onderhorige (M.M./Ierland § 87: "toute personne").

Dat het minstens toekomt aan de Dienst Vreemdelingenzaken te motiveren binnen het volledige toepasselijk wettelijk kader en verder te motiveren waarom een nieuwe verlenging in dit concreet geval absoluut onmogelijk zou zijn, en dit na verzoeker te hebben GEHOORD. Meer bepaald, hem te hebben aangegeven dat in de huidige omstandigheden effectief een beslissing tot verwijdering zou worden genomen, conform bovenstaande (Europese) principes en rechtspraak.

Namelijk verzoeker had hen kunnen toelichten over de omstandigheden van de stopzetting van zijn vorige (toch) jarenlange werkrelatie, uitleggen waarom niet onmiddellijk nieuw werk volgde (Nederlandse les), en eventuele nieuwe voorwaarden van verblijf kunnen voorop stellen. Alvorens hem een bijlage 13 af te geven en hem na al die tijd gewoon te bevelen het Belgisch grondgebied te verlaten.

Temeer daar de Vreemdelingewet expliciet stelt dat de gemachtigde van de minister, indien de gestelde voorwaarden voor verblijf niet meer vervuld zijn, een bevel om het grondgebied te verlaten KAN afgeven.

Elke argumentatie en vereiste evaluatie desbetreffend was aldus inderdaad onontbeerlijk, maar blijkt afwezig nu automatisch en onmiddellijk een einde werd gesteld aan zijn verblijf met het verzoek binnen de maand te vertrekken.

In die zin werd verzoekers recht tot horen, mede zijn rechten van verdediging, zijnde vervat in het Handvest en de Terugkeerrichtlijn en eveneens te beoordelen als een rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur en van de EU, geschonden.

Dit gebrek volstaat om de bestreden beslissingen onwettelijk te verklaren en te vernietigen.

Daarnaast moet worden vastgesteld dat dit gebrek eveneens de motiveringsplicht conform artikel 62 VW en de Wet van 29/07/1991 schendt.

5. De gelijk in het middel ingeroepen wettelijke bepalingen inzake de motiveringsplicht tevens bepalen dat elke administratieve beslissing volledig, afdoende en concreet moet gemotiveerd worden wat dus duidelijk niet het geval is.

5.1. Overwegende dat de formele motivering van administratieve rechtshandelingen maakt een substantiële formaliteit uit bestaande in de aangeving, in het instrumentum van de administratieve rechtshandeling, van motieven in rechte, namelijk de normen waarvan de auteur van de handeling toepassing maakt, en de motieven in feite, zijnde de omstandigheden die eraan zijn voorafgegaan, die de grond uitmaken van de rechtshandeling.

Dat deze verplichting werd in de wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de formele motivering, gepreciseerd in artikel 3 van de wet van 29/07/1991, adequaat moet zijn en dat bepaalt "De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn." In de commissie van de Kamer heeft de minister geoordeeld "cette obligation demeure d'ailleurs générale et doit être proportionnelle à l'intérêt et à la portée de la décision" (l'obligation de motiver les actes administratifs, Bruges, La Chartres, 1992, page 6). Namelijk, deze verplichting blijft algemeen en moet proportioneel zijn ten aanzien van het gewicht van de beslissing.

Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de reden te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing en bijgevolg hem toelaten het wettelijk en pertinent karakter van deze beslissing te begrijpen, alsook de opportuniteit om deze in rechte aan te vechten (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009, C.E. 14 juin 2002, n° 107.842).

Overwegende dat de principes van behoorlijk bestuur iedere normaal zorgvuldige administratie oplegt haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen als een normaal voorzichtig en redelijk bestuur, rekening houdend met het wettelijkheidsbeginsel.

Dat de manifest verkeerde appreciatie een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel dat het bestuur verbiedt te handelen tegen alle redelijkheid in.

Dat deze regel oplegt dat de administratie handelt overeenkomstig de wetten en algemene rechtsprincipes die haar de bevoegdheid geven staven.

5.2. Hierboven werd al verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, van toepassing op derdelanders die illegaal in België verblijven, en de beginselen van het Unierecht, rechtsreeks in te roepen door die derdelanders en in casu geschonden.

Bij dezen wijst verzoeker, die het voorwerp uitmaakt van een terugkeerbesluit, nog naar de Europese regelgeving en de rechtspraak van het EHRM, om te besluiten tot een gebrek eveneens in de motivering. Meer bepaald het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven.

Dat dit grondrecht inderdaad de bevoegdheden van de Lidstaten beperkt/begrenst inzake verwijderingsmaatregelen (en de betreffende richtlijn). De fundamentele eerbiediging van het privéleven leidt tot positieve verplichtingen inzake verblijfsvergunningen. Zo spreekt eveneens de Terugkeerrichtlijn in artikel 6 §4 over 'schrijnende gevallen en humanitaire redenen'.

Overwegende dat dit gewaarborgde recht niet absoluut is. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Bovendien kan uit artikel 7 van het Handvest ook een positieve verplichting voortvloeien om het recht op privé- en gezinsleven van verzoeker te waarborgen. Ook in dit kader is een belangenafweging vereist (EHRM 28 juni 2011, Nunez t. Noorwegen, § 68; EHRM 26 april 2007, Konstantinov t. Nederland, § 46; EHRM 1 december 2005, Tuquabo-Tekle e.a. t. Nederland, §42; EHRM 28 november 1996, Ahmut t. Nederland, § 63; EHRM 1 februari 1996, Gul t. Zwitserland, § 63.).

Het EHRM sprak op 04.12.2012 een arrest HAMIDOVIC C/ Italië uit betreffende een Servische vrouw die illegaal in Italië verbleef, er getrouwd was en kinderen had, allemaal in illegaal verblijf. Haar verblijfsaanvraag (gelijkaardig aan 9bis) werd geweigerd door de interne jurisdicties, en ze diende uiteindelijk een beroep in bij het Europees Hof.

Het Hof besloot :

« Dans le cas d'espèce, nul ne peut douter que la requérante a tissé des liens solides. (...) Compte tenu du laps de temps considérable pendant lequel la requérante a vécu sur le territoire italien, il ne prête pas à controverse que la requérante a noué des relations personnelles, sociales, économiques qui sont constitutives de la vie privée de tout être humain.

La Cour considère en outre que l'existence d'une vie familiale de la requérante est également établie : cette dernière s'est mariée en Italie, cinq enfants sont nés de cette union et toute la famille réside en Italie depuis lors. »

Er dient in dit kader te worden verwezen naar het recht op privéleven verankerd in het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, dat het recht inhoudt om affectieve relaties met anderen te onderhouden noodzakelijk voor het ontwikkelen van zijn eigen persoonlijkheid. (J. VELU, Convention européenne des droits de l'Homme, R.P.D.B., Complément, T. VII, Bruxelles, Bruylant, 1990, p.536, n°652).

Rekening houdende met het feit dat dit aspect zeer nauw verbonden is met de vrije ontwikkeling van de persoonlijkheid, heeft men in het verleden reeds geoordeeld dat het recht op privéleven onder meer het recht inhoudt op sociale contacten van een individu met zijn gelijken (Ergec R & VELU J., La Convention européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Bruxelles, 1990, p.536, n°652).

5.3. Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het recht op privéleven van verzoeker, noch met zijn concrete werksituatie (supra).

Verwerende partij diende hier eveneens omtrent te motiveren. De zorgvuldigheidsplicht vereist overigens dat verwerende partij rekening houdt met alle relevante informatie, wat aldus niet gebeurd is.

Verzoekende partij stelt terecht dat in deze zaak geen enkele afweging van belangen kan worden ontwaard in de bestreden beslissing en aldus naast een gebrekkige motivering die voorligt, artikel 8 EVRM wordt geschonden.

En RvV nr. 130.246 dd. 26.09.2014:

"Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel

primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 van het EVRM, als hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksplicht bij Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 van het EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, par. 54)."

De Raad van State heeft geoordeeld als volgt (arrestnr. 216.837 van 13.12.2011 en 210.029 van 22.12.2010):

"Evenmin volstaat de algemene stelling van de verwerende partij in de memorie van antwoord dat een "rechtmatige" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van artikel 8 van het EVRM kan vormen. Deze verdragsbepaling heeft directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt opgeworpen, moet dus worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan ook wel "rechtmatig" is gebeurd."

Dat in casu de beslissing echter geen afdoende motivering bevat, daar verwerende partij elke beoordeling of afweging op dit punt achterwege laat.

Verzoeker erkent dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht toekomt aan de Staten om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Maar hierbij dient dus evenwel nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (R.v.St., nr 167.847 van 15 februari 2007; RvV, nr. 14250 van 17 juli 2008).

Dat de vereiste balans in deze niet is opgemaakt en de motivering gewoon elke analyse uit de weg gaat.

De verwerende partij haalt geen enkel individueel gegeven aan over de persoonlijke situatie van verzoeker, en toont niet aan op welke wijze zij er in deze context een belangrijk belang zou bij hebben in casu de uitvoering van het bevel te eisen. Zij toont niet aan welk doorwegend belang van de Belgische Staat zou spelen om hem te dwingen België zonder meer te verlaten, en daarbij zijn kansen op regularisatie of op nieuw werk te beëindigen.

Dit is des te klemmender nu artikel 13 VW in kwestie, zoals gezegd, de tegenpartij geen gebonden, maar integendeel een discretionnaire bevoegdheid ("kan") biedt om een verwijderingsmaatregel af te leveren.

Het recht op respect voor privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan.

De Staat terzake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal familiaal/privéleven leven kunnen leiden en in het kader van dit leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen. (SUDRE, F., *Droit international et européen des droits de l'homme*, Presse Universitaire de France, Pars, 1999, 258; CDH, Eriksson, 22 juni 1989, Serie A. 156, § 58).

De bestreden beslissing en vooral door het gebrek aan motivering gaat totaal voorbij aan de noodzaak voor de Staat in proportionaliteit te overwegen.

De verplichting om terug te keren naar het land van oorsprong heeft veel verderstreckende gevolgen dan het beoogde doel en brengt schade aan verzoekende partij.

De Belgische overheden zijn niet alleen gehouden passief enige schade te brengen aan de vrijheid van het individu om een normaal familieleven te leiden, eveneens dienen zij actief er voor te zorgen dat aan het individu de facto de mogelijkheid wordt gegeven een gezinsleven en privéleven te leiden.

Verschillende arresten van de Raad van State hebben de noodzaak van afwezigheid van een disproportionaliteit tussen het respect dat men dient te hebben voor het grondrecht, gewaarborgd door artikel 8 EVRM, benadrukt en meer bepaald gesteld dat de afweging tussen de gehanteerde middelen (bv. weigering vestiging) en het beoogde doel (immigratiepolitiek) niet onevenredig mag zijn (zie o.a. C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr. pub., 1998, n°1, p.111).

Verzoekster wijst verder op het feit dat het Hof het criterium van de subsidiariteit heeft geïntroduceerd.

De overheid dient inbreuken op rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken "in the least onerous ways as regards human rights" (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in *Handboek EVRM, Deel 2, volume I, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 719 en 720*).

Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven en/of privéleven vloeit niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven en/of privéleven te onthouden, maar dus ook een positieve plicht, namelijk die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het privéleven.

Omwille van het recht op bescherming van het privéleven dienen de staten met name die maatregelen te nemen die nodig zijn om dit recht mogelijk te maken (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume I, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 740).

In de zaak Johnston v. Ireland (1986) wordt als criterium voor de beoordeling van positieve plichten inzake artikel 8 E.V.R.M. geformuleerd dat staten een fair evenwicht moeten nastreven tussen het algemeen belang en de belangen van het individu (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume I, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (ed.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 741).

Verzoekster bekritiseert de bestreden beslissingen in die zin en betwist dat in casu geen sprake is van enige ernstige afweging of een streven naar dit faire evenwicht en dat minstens de motivering niet toelaat om de afweging te veronderstellen en nog minder om na te gaan voor de Raad of deze normconform is gebeurd.

De motivering moet de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen. De motivering dient afdoende te zijn (artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991). Overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van State moet de motiveringsplicht, zoals vervat in de voormelde wet van 29 juli 1991, verzoeker toelaten de redenen te begrijpen die aan de basis liggen van de genomen beslissing (R.v.St., nr. 191.585, 18 maart 2009).

De overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel, in casu dat een dergelijke afweging in de zin van artikel 8 EVRM gebeurt.

Dat in huidige zaak inderdaad moet opgemerkt worden dat verwerende partij dit fundamenteel artikel uit de weg gaat en nalaat zich hierover uit te spreken.

Dat het EHRM zich hierover al heeft uitgesproken : « bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat belge a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les article 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droit de l'Homme et des libertés fondamentales ». (C.E.D.H. arrêt Soering c/ Royaume Uni du 07/07/1989)

Vrije vertaling : Zelfs al beschikken de Staten over het recht de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van burgers op het territorium te bepalen, het uitoefenen van dit recht kan problemen stellen als er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van een betrokkene een schending zou uitmaken van een fundamenteel erkend recht met directe werking. De bevoegdheden en machten toegekend door artikel 7 van de Wet van 15/12/1980 kunnen er niet toe leiden dat de administratieve overheid de internationale verplichtingen van de Belgische Staat niet naleeft. Daartoe behoren der artikelen 3 en 8 EVRM.

Dat, ter conclusie, in casu echter verwerende partij enerzijds dus de plicht tot horen heeft geschonden, en deze miskennis op zichzelf volstaat om een annulatie van de bestreden beslissingen te rechtvaardigen.

En anderzijds zich beperkt heeft tot de enige vaststelling dat de arbeidsrelatie en - kaart op hun einde zijn gekomen, en aldus geen enkele correcte noch volledige afweging van persoonlijke/individuele belangen weergeeft en over deze afwezigheid geen uitleg verschaft.

Namelijk, dat de afwezigheid van afdoende motivering, en van een concrete evenwichtige analyse in deze een schending uitmaakt van de motiveringsplicht, en van artikel 8 EVRM en 7 van het Handvest.

Zodat,

Het middel gegrond is.”

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het enig middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 9, 9bis, 13, 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 41, 47, lid 2, 48, §2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, juncto artikel 6 van de richtlijn van

2008/115/EG, van het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en van artikel 8 EVRM.

Verzoeker geeft een hele theoretische uiteenzetting omtrent het hoorrecht en de rechtspraak daaromtrent en stelt vervolgens dat hij niet gehoord werd, waardoor zijn hoorrecht geschonden zou zijn. Indien hij gehoord was geweest, had hij zijn situatie kunnen toelichten en anders kunnen aanpakken, zoals onmiddellijk terug te gaan werken in de plaats van eerst een opleiding te volgen. Hij zou verwerende partij hebben kunnen toelichten over de omstandigheden van de stopzetting van de vorige werkrelatie en de reden waarom hij niet onmiddellijk werk zocht.

Hij stelt bovendien dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verwerende partij rekening heeft gehouden met zijn privéleven.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker niet kan voorhouden als zou zijn hoorrecht geschonden zijn.

Verzoeker werd d.d. 7 maart 2011 gemachtigd tot tijdelijk verblijf van een jaar. Dit verblijfsrecht werd sedertdien elk jaar verlengd, waarvan een laatste keer op 21 februari 2014, omdat verzoeker steeds aantoonde dat hij aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

In de instructies die verzoeker elk jaar ontving, werd uitdrukkelijk aangegeven dat de verblijfstitel en de vernieuwing van de machtiging tot verblijf pas kon verlengd worden na de voorgaande toelating van de dienst vreemdelingenzaken en dat de vraag tot vernieuwing van de machtiging tot verblijf, vergezeld van de nodige bewijsstukken, door verzoeker diende te worden ingediend bij de Dienst lang verblijf en dit ten minste drie maanden voor het vervallen van zijn verblijfstitel. De vraag tot verlenging van de verblijfstitel diende door verzoeker te worden ingediend bij de gemeente tussen de 45ste en de 30ste dag voor het vervallen van de verblijfstitel.

In de laatste instructie die op 27 februari 2014 aan verzoeker ter kennis werd gebracht, worden de volgende voorwaarden aangegeven voor een verlenging van zijn verblijfsrecht:

“Voorwaarde(n) voor de verdere verlening:

- Een nieuwe arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (tewerkstellingsattest, loonfiches)
- Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW)
- Een geldig nationaal paspoort”
- Verzoeker was er dus genoegzaam van op de hoogte wat van hem verwacht werd en aan welke voorwaarden hij diende te voldoen om in aanmerking te komen voor een verlenging van zijn verblijfsrecht.

Verzoeker was er dus genoegzaam van op de hoogte wat van hem verwacht werd en aan welke voorwaarden hij diende te voldoen om in aanmerking te komen voor een verlenging van zijn verblijfsrecht.

Verzoeker maakte ten gevolge van voormelde instructie stukken over aan verwerende partij, waaruit is gebleken dat hij sedert 5 september 2014 niet meer effectief in dienst is bij de werkgever waarvoor hij de vorige arbeidskaart had bekomen.

Het stond verzoeker vrij om in het kader van de aanvraag tot verlenging van zijn verblijfsrecht alle volgens hem nuttige inlichtingen te verschaffen en de volgens hem nuttige opmerkingen kenbaar te maken.

Hieruit blijkt dat verzoeker in de mogelijkheid werd gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken alvorens de bestreden beslissing werd genomen. (HvJ 22 november 2012, M., zaak C-277/11, punt 87)

Er dient te worden aangegeven dat het hoorrecht geenszins de verplichting inhoudt voor de bevoegde autoriteit om, wanneer zij voornemens is om samen met de beëindiging van het verblijfsrecht, een terugkeerbesluit uit te vaardigen, de vreemdeling daarvan op de hoogte te stellen of hem te waarschuwen, zodat hij zijn zienswijze ten aanzien van dit besluit kenbaar kan maken. (conclusie advocaat-generaal in zaak C-166/13, punt 56)

Bovendien kan een eventuele schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C-301/87, punt 31; HvJ, 6 september 2012, Storck/BHIM, C-96/11 P, punt 80).

Uit het bovenstaande volgt dat een schending van het recht om gehoord te worden slechts dan de rechtmatigheid van de bestreden beslissing kan beïnvloeden, wanneer verzoekende partij zou aantonen dat zij niet de mogelijkheid heeft gehad om de relevante gegevens mee te delen die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden.

Uit verzoekers betoog blijkt dat hij, middels een verhoor, “zijn situatie (zou) hebben kunnen uitleggen en anders (zou) hebben kunnen aanpakken (onmiddellijk werken i.p.v. opleiding)”. Hij zou verwerende partij

hebben kunnen toelichten over de omstandigheden van de stopzetting van de vorige werkrelatie en de reden waarom hij niet onmiddellijk werk zocht.

Verzoeker voert echter geen relevante gegevens aan die de inhoud van het terugkeerbesluit hadden kunnen beïnvloeden. Hij kan niet voorhouden als zou hij er niet van op de hoogte zijn geweest dat zijn verblijfsrecht niet verlengd zou worden indien hij geen arbeidskaart B en een bewijs van tewerkstelling leverde, nu hij gedurende 4 jaar de nodige bewijzen met het oog op verlening van het verblijfsrecht wist over te maken. Daargelaten het gegeven dat hij bij het indienen van de aanvraag tot verlening van het verblijfsrecht verwerende partij bovendien kon inlichten omtrent de "omstandigheden van de stopzetting van de vorige (...) werkrelatie" en de reden waarom hij niet onmiddellijk werk zocht, maakt hij evenmin aannemelijk dat dit element een invloed zou kunnen hebben gehad op de bestreden beslissing, aangezien de voorwaarden voor een verlenging van het verblijfsrecht duidelijk waren. Verzoeker diende een nieuwe arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (tewerkstellingsattest, loonfiches) voor te leggen.

Verzoeker slaagt er dan ook niet in enig relevant gegeven aan te brengen die de inhoud van het terugkeerbesluit had kunnen beïnvloeden.

Omwille van bovenstaande redenen, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat artikel 41 van het Handvest zou zijn geschonden.

In tegenstelling tot wat verzoeker nog tracht voor te houden, vereist artikel 8 EVRM geenszins dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van die bepalingen is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 EVRM omvat geen dergelijke motiveringsplicht. (zie inzake artikel 8 EVRM: R.v.V., 3 april 2009, nr. 25.613; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78 203)

Artikel 8 van het EVRM volgt luidt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'privéleven' in het voormeld artikel 8 EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker stelt een beschermenswaardig privéleven te hebben op het Belgisch grondgebied, doch levert dienaangaande geen enkel bewijs.

Los van de vraag of de sociale banden van verzoeker een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM uitmaken, dient te worden opgemerkt dat voor wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, de 'inmenging van het openbaar gezag' bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat die inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn voorgehouden privéleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. (Arrest RVV nr. 25.613 van 3 april 2009)

Hierbij dient te worden vastgesteld dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker, geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven.

De bestreden beslissing houdt bovendien geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Een tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393). Hijzelf kan niet dienstig betwisten dat hij het grootste deel van zijn leven in zijn land van herkomst heeft doorgebracht en dat die banden onmogelijk helemaal teloor kunnen zijn gegaan. Er kan dus van worden uitgegaan dat hij in staat is om zijn privéleven in zijn land van herkomst te hernemen en een eventuele aanpassingsperiode kan geen schending uitmaken van haar grondrechten.

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM.

Uit het bovenstaande volgt dat de geldende regelgeving werd geëerbiedigd, dat de motivering van de bestreden beslissing toelaat om kennis te nemen van de determinerende motieven van de bestreden beslissing in het licht van die regelgeving, en dat niet wordt aangetoond als zou de bestreden beslissing zijn gebaseerd op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.

Het betoog van verzoeker laat niet toe de door hem aangevoerde schendingen aan te tonen.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk de artikelen 9, 9bis en 13 van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker werd gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden met beperkte duur, dat deze machtiging tot tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de verkregen arbeidskaart B voor de duur van deze arbeidskaart B + drie maanden, dat op 21 februari 2014 als voorwaarde voor verdere verlenging werd vermeld dat verzoeker onder meer een nieuwe arbeidskaart B moest voorleggen, dat de geldigheidsduur van de arbeidskaart B ondertussen verstreken is en dat verzoeker sinds 5 september 2014 niet meer effectief in dienst is bij zijn werkgever, verzoeker legt geen nieuwe arbeidskaart voor, hij voldoet daarom niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

In de motieven van de tweede bestreden beslissing (bevel om het grondgebied te verlaten) wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 13, § 3, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden, hij legt geen nieuwe arbeidskaart B voor. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.1. Verzoeker voert de schending aan van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het EVRM.

Wat de eerste bestreden beslissing betreft, wordt opgemerkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, een beslissing genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen beslissing is in uitvoering van het Unierecht. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet is een nationale bepaling in verband waarmee verzoeker artikel 41 van het Handvest niet kan inroepen.

Waar verzoeker aanvoert dat de eerste bestreden beslissing geen rekening houdt met de voorschriften van artikel 8 van het EVRM, wordt opgemerkt dat de eerste bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en dat verzoeker hierdoor België niet dient te verlaten. Tevens wordt opgemerkt dat wel rekening werd gehouden met zijn concrete werksituatie (wat deel uitmaakt van zijn privéleven). In deze beslissing wordt immers het volgende overwogen:

“Betrokkene werd gemachtigd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van de artikelen 9BIS en 13 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15.09.2006.

De machtiging tot een tijdelijk verblijf werd toegestaan op basis van de bekomen arbeidskaart B die werd afgeleverd op basis van het Koninklijk besluit houdende bijzondere bepalingen met betrekking tot de tewerkstelling van sommige categorieën van buitenlandse werknemers dd.07.10.2009 (BS 14.10.2009).

De vorige arbeidskaart B (VGB412563) die werd toegekend aan betrokkene was geldig van 02.03.2014 tem 01.03.2015 in de hoedanigheid van schilder voor rekening van I. Painting, (...).

Overwegende dat hij op die basis in het bezit werd gesteld van een A-kaart (tijdelijk verblijf) geldig voor de duur van de arbeidskaart B+ 3 maanden, nl. tot 01.03.2015+ 3 maanden.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf in onze vorige instructiés dd.21.02.2014 worden vermeld:

- "Een nieuwe arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (tewerkstellingsattest, loonfiches)*
- Een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische Staat (of OCMW)*
- Een geldig nationaal paspoort"*

Betrokkene blijkt met ingang van 05.09.2014 niet meer effectief in dienst bij de werkgever waarvoor hij de vorige arbeidskaart B bekam. Overwegende dat de arbeidskaart B (VGB 412563) van rechtswege zonder voorwerp is, aangezien zij enkel geldig is voor één welbepaalde tewerkstelling bij één welbepaalde werkgever. De geldigheidsduur van de arbeidskaart B is ondertussen verstreken sinds 01.03.2015.

Overwegende dat betrokkene geen nieuwe geldige arbeidskaart voorlegt.

Betrokkene voldoet om deze redenen niet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden."

Uit deze bewoordingen blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker en met zijn werksituatie. Verzoeker betwist de feitelijke gegevens niet die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing: hij betwist niet dat hij niet meer in het bezit is van een arbeidskaart B en dat dit een voorwaarde was voor verdere verlenging van zijn verblijf.

De schending van de artikelen 9, 9bis en 13 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen inzake de eerste bestreden beslissing, evenmin als de schending van artikel 8 van het EVRM.

2.3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Zoals reeds gezegd betwist verzoeker de feitelijke gegevens niet die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541).

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 februari 2014 op de hoogte gebracht werd van de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken van 21 februari 2014, waarin het volgende werd vermeld:

"(...)

Verlenging tijdelijk verblijf (A-kaart)

Ik heb de eer U mede te delen dat het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 31.3.2014 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 en 13/9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de

vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, mag verlengd worden tot de duur van de arbeidskaart nl. tot 01.03.2015 + 3 maanden.

Voorwaarde(n) voor de verdere verlenging:

- een nieuwe arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (tewerkstellingsattest, loonfiches)

- een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW)

- een geldig nationaal paspoort.

De verblijfstitel en de vernieuwing van de machtiging tot verblijf kunnen pas verlengd worden na voorafgaande toelating van Dienst Vreemdelingenzaken.

De vraag tot vernieuwing van de machtiging tot verblijf (vergezeld van de nodige bewijsstukken) MOET door de betrokkene worden ingediend bij de Dienst Lang Verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken, ten minste drie maanden voor het vervallen van de verblijfstitel.

De vraag tot verlenging van de verblijfstitel MOET door de betrokkene ingediend worden bij de gemeente tussen de 45ste en de 30ste dag voor het vervallen van de verblijfstitel.

Voor een snelle afhandeling van uw vraag is het belangrijk om altijd uw OV-nr (dossiernummer bij DVZ) en uw nationaal nummer te vermelden.

De dienst Lang Verblijf kan op de volgende manieren gecontacteerd worden:

- Opvolging / Suivi per mail: (...)

Opvolging / Suivi per fax : (...)

- Per Post (aangetekend of niet): (...).

(...)."

Verzoeker wist dus vooraf aan welke voorwaarden hij diende te voldoen voor de verlenging van zijn verblijf. De gemachtigde van de staatssecretaris stelde vast dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarde van het voorleggen van een arbeidskaart B, en verzoeker betwist dit gegeven niet. Uit de stukken van het dossier blijkt dat de arbeidskaart van verzoeker een geldigheidsduur had tot 1 maart 2015 en dat verzoeker sinds 5 september 2014 niet meer in dienst was bij zijn werkgever. De feitelijke vaststellingen in de eerste bestreden beslissing steunen bijgevolg op de stukken van het administratief dossier. Verzoeker was vooraf op de hoogte aan welke voorwaarden hij moest voldoen en betwist niet dat hij niet voldeed aan deze voorwaarden, een schending van het vertrouwensbeginsel of van het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301).

Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

De middelonderdelen gericht tegen de eerste bestreden beslissing, de beslissing houdende weigering van de verlenging van het tijdelijk verblijf, zijn ongegrond.

2.3.3. Verzoeker voert inzake de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, eveneens de schending aan van het hoorrecht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest.

Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45) (RvS 29 oktober 2015, nr. 232 758).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Het wordt niet betwist dat de bestreden beslissing, *in casu* het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 18 mei 2015, dient te worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden.

Op de administratieve overheden van de lidstaten rust een verplichting om de rechten van verdediging van adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, wanneer zij maatregelen of beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 35, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 40).

Van belang is dus te onderzoeken of de tweede bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een maatregel of beslissing die binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt.

De tweede bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten, dit is een verwijderingsbeslissing, dat werd opgelegd in toepassing van artikel 7 van vreemdelingenwet. Het wordt door de verwerende partij niet betwist dat artikel 7 van de vreemdelingenwet een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: Terugkeerrichtlijn) (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (*Parl.St.* Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Door het geven van het bestreden bevel wordt derhalve uitvoering gegeven aan het Unierecht. Het bestreden bevel heeft, als uitvoering van nationale wetgeving ter omzetting en toepassing van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EU, een voldoende aanknopingspunt met Unierecht en valt binnen de werkingssfeer ervan (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a.).

Er wordt dan ook niet betwist dat het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, *in casu* geldt.

2.3.4. Noch de Terugkeerrichtlijn, noch de toepasselijke nationale regelgeving, voorzien in een specifieke procedure om te waarborgen dat illegaal verblijvende derdelanders voorafgaand aan de vaststelling van een terugkeerbesluit worden gehoord. Het gegeven dat de toepasselijke regelgeving, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn 2008/115/EU (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Zoals reeds gesteld, waarborgt het hoorrecht dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en alvorens een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 31 en 36). Volgens de rechtspraak van het Hof heeft de regel dat aan de adreessaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 37).

In dit verband dient te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit het EVRM. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/118/EU en maakt een individueel onderzoek noodzakelijk.

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van richtlijn 2008/115/EU, een nuttig effect kent, dient de verwerende partij wanneer zij voornemens is een terugkeerbesluit uit te vaardigen aan de verplichting die volgt uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet te voldoen en moet zij verzoeker daarover horen.

(HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 48-49). Het recht om vóór de vaststelling van een terugkeerbesluit te worden gehoord, moet de verwerende partij in staat stellen alle gegevens te verzamelen die nodig zijn om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, pt. 59) (zie ook RvS 19 februari 2015, nr. 230 257 en RvS 24 februari 2015, nr. 230 293).

In de nota betwist de verwerende partij dat verzoeker niet werd gehoord alvorens het bestreden bevel werd gegeven: in de instructies die verzoeker elk jaar ontving, werd uitdrukkelijk aangegeven dat de verblijfstitel pas verlengd kon worden na voorafgaande toelating en dat de vraag tot vernieuwing, vergezeld van de nodige bewijsstukken, moest worden ingediend bij de Dienst Lang Verblijf en dit drie maanden voor het vervallen van de verblijfstitel. In de laatste instructie die aan verzoeker ter kennis werd gebracht op 27 februari 2014, werden de voorwaarden voor verdere verlenging aangeduid, zodat verzoeker, volgens de verwerende partij, er voldoende van op de hoogte was wat van hem verwacht werd en aan welke voorwaarden hij moest voldoen. Verzoeker maakte na deze instructie stukken over aan de verwerende partij, waaruit bleek dat hij tot 5 september 2014 in dienst was bij zijn werkgever en daarna niet meer. In de begeleidingsmail van de gemeente Kapellen gericht tot de Dienst Vreemdelingenzaken van 3 april 2015 wordt vermeld: *“Betrokkene verklaarde niet langer tewerkgesteld te zijn sedert 05.09.2014. Hij tracht echter wel opnieuw werk te vinden. Hij volgt Nederlandse les om zo meer kansen te maken. Een arbeidskaart kan hij niet voorleggen.”* De verwerende partij wijst erop dat het verzoeker vrij stond om in het kader van de verlenging van de aanvraag alle nuttige inlichtingen te verschaffen, hierdoor had verzoeker de mogelijkheid om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken alvorens het bevel werd genomen.

In het administratief dossier zijn geen aanwijzingen voorhanden die aantonen dat verzoeker letterlijk werd gehoord, wel stroken de opmerkingen van de verwerende partij met de gegevens van het dossier: op 27 februari 2014 werd aan verzoeker de brief van de Dienst Vreemdelingenzaken ter kennis gebracht die het volgende vermeldt:

“(…)

Verlenging tijdelijk verblijf (A-kaart)

Ik heb de eer U mede te delen dat het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 31.3.2014 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 en 13/9bis en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, mag verlengd worden tot de duur van de arbeidskaart nl. tot 01.03.2015 + 3 maanden.

Voorwaarde(n) voor de verdere verlenging:

- een nieuwe arbeidskaart B met arbeidsovereenkomst en recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (tewerkstellingsattest, loonfiches)*
- een recent attest waaruit blijkt dat betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste is van de Belgische staat (of OCMW)*
- een geldig nationaal paspoort.*

De verblijfstitel en de vernieuwing van de machtiging tot verblijf kunnen pas verlengd worden na voorafgaande toelating van Dienst Vreemdelingenzaken.

De vraag tot vernieuwing van de machtiging tot verblijf (vergezeld van de nodige bewijsstukken) MOET door de betrokkene worden ingediend bij de Dienst Lang Verblijf van de Dienst Vreemdelingenzaken, ten minste drie maanden voor het vervallen van de verblijfstitel.

De vraag tot verlenging van de verblijfstitel MOET door de betrokkene ingediend worden bij de gemeente tussen de 45ste en de 30ste dag voor het vervallen van de verblijfstitel.

Voor een snelle afhandeling van uw vraag is het belangrijk om altijd uw OV-nr (dossiernummer bij DVZ) en uw nationaal nummer te vermelden.

De dienst Lang Verblijf kan op de volgende manieren gecontacteerd worden:

- Opvolging / Suivi per mail: (...)*
 - Opvolging / Suivi per fax : (...)*
 - Per Post (aangetekend of niet): (...).*
- (…).”*

Hieruit blijkt dat verzoeker verplicht was om contact op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken en een vraag vergezeld van de nodige bewijsstukken moest indienen. Het e-mailadres, het faxnummer en het postadres worden uitdrukkelijk vermeld. Verzoeker had inderdaad in het kader van “de nodige bewijsstukken” gelijk welk stuk kunnen voegen dat hij nuttig achtte. Verzoeker kan niet volhouden dat

hem niet de mogelijkheid werd geboden om mee te delen wat hij nuttig achtte. Er kan bijgevolg niet worden aangenomen dat verzoeker niet de kans kreeg om te worden gehoord.

2.3.5. Ten overvloede wijst de Raad er op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, pt. 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, pt. 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, pt. 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, pt. 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., pt. 39). In deze kan de verwerende partij worden gevolgd.

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Om een schending van het hoorrecht vast te stellen is het niet nodig om aan te tonen dat de verwerende partij daadwerkelijk tot een andere beslissing zou zijn gekomen indien de verzoeker was gehoord en de administratie kennis had van de elementen. Het betreft veeleer een redelijkheids criterium - het volstaat dat de verzoeker aantoont dat bepaalde elementen nuttig hadden kunnen zijn voor zijn verdediging en voor de totstandkoming van de beslissing.

In het verzoekschrift voert verzoeker aan dat, was hij gehoord geweest, hij had kunnen aanbrengen dat hij jarenlang legaal in België verblijft, dat hij zijn professioneel en sociaal gevoelsleven hier heeft opgebouwd, dat hij hier meer dan drie jaar heeft gewerkt, dat hij het faillissement van zijn werkgever niet kon voorzien of voorkomen, dat hij zijn situatie had kunnen uitleggen en anders had kunnen aanpakken (onmiddellijk werken in plaats van opleidingen te volgen), dat verzoeker dan zou toegelaten worden om te werken. Hij had zijn eigen gedrag en keuzes kunnen aanpassen, hij had zijn zaak beter kunnen verdedigen en beïnvloeden.

In de nota antwoordt de verwerende partij hierop dat verzoeker niet kan voorhouden dat hij er niet van op de hoogte was dat zijn verblijfsrecht niet verlengd zou worden indien hij geen arbeidskaart B en bewijzen van tewerkstelling voorlegde, nu hij gedurende vier jaren wel de nodige stukken overmaakte. Mocht hij bij het indienen van de aanvraag tot verlenging de verwerende partij hebben ingelicht omtrent de omstandigheden van de stopzetting van de vorige werkrelatie en van de reden waarom hij niet onmiddellijk werk zocht, rijst volgens de verwerende partij de vraag welke invloed dit zou hebben gehad op het nemen van de bestreden beslissing, aangezien de voorwaarden voor een verlenging van het verblijf duidelijk waren.

De Raad wijst erop dat, waar verzoeker aanvoert dat hij de verwerende partij had kunnen inlichten over zijn jarenlang legaal verblijf in België, het feit dat hij zijn professioneel en sociaal gevoelsleven hier heeft opgebouwd en dat hij hier meer dan drie jaar heeft gewerkt, uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van deze gegevens en toch heeft besloten een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Het opnieuw meedelen van deze informatie zou de besluitvorming bijgevolg niet beïnvloed hebben.

Waar verzoeker aanvoert dat hij uitleg had kunnen geven over het faillissement van zijn werkgever als reden voor stopzetting van de tewerkstelling en dat hij zijn situatie anders had kunnen aanpakken, in de zin dat hij onmiddellijk ander werk zou gezocht hebben in plaats van opleidingen te volgen, zodat hij zijn eigen gedrag en keuzes had kunnen aanpassen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker uitleg geeft

over elementen die eerder zijn eigen gedrag zouden hebben beïnvloed en minder dat van de verwerende partij. Verzoeker lijkt hiermee aan te geven dat, mocht hij geweten hebben dat tewerkstelling noodzakelijk was voor het behoud van zijn verblijf en voor het niet ontvangen van een bevel om het grondgebied te verlaten, hij sneller ander werk zou gezocht hebben en geen cursus Nederlands zou gevolgd hebben (waarvan hij een bewijs bij het verzoekschrift voegt). In dit verband dient te worden herhaald dat verzoeker wel degelijk wist dat zijn tewerkstelling en het voorleggen van een arbeidskaart B een voorwaarde was voor de verlenging van zijn verblijf, zodat kan worden aangenomen dat hij wist dat het in zijn belang was om, na het faillissement van zijn werkgever, er alles aan te doen om een nieuwe tewerkstelling te vinden en een nieuwe arbeidskaart B voor te leggen.

Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij elementen had kunnen bijbrengen die nuttig waren voor zijn verdediging en dat hij, indien gehoord, toelichtingen had kunnen verschaffen die de verwerende partij hadden kunnen doen afzien van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De schending van het hoorrecht zoals uiteengezet door verzoeker kan *in casu* niet worden aangenomen.

2.3.6. Artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België:

1° indien hij langer dan deze beperkte tijd in het Rijk verblijft

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

3° indien hij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Deze bepaling vermeldt in 2° dat een bevel kan worden gegeven aan een vreemdeling die voordien gemachtigd was tot een tijdelijk verblijf, indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Er is dus een wetsbepaling die voorschrijft dat de verwerende partij een bevel kan geven aan verzoeker in de omstandigheden zoals die zich voordeden in huidig dossier. Verzoeker kan om deze reden niet dienstig voorhouden dat het vertrouwensbeginsel of het rechtszekerheidsbeginsel geschonden is door de tweede bestreden beslissing.

Zoals reeds gesteld, betwist verzoeker geenszins de feitelijke omstandigheden die aanleiding hebben gegeven tot zowel de eerste bestreden beslissing als de tweede bestreden beslissing. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin worden aangenomen wat de tweede bestreden beslissing betreft.

2.3.7. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest en meer bepaald het gebrek aan motivering in dit verband. Hij stelt dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met zijn recht op privéleven, noch met zijn werksituatie en dat hierover gemotiveerd moest worden, zeker nu een bevel op grond van artikel 13, § 3 van de vreemdelingenwet genomen wordt in het kader van een discretionaire bevoegdheid.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Verzoeker moet dus vooreerst het bestaan van een beschermenswaardig privéleven aannemelijk maken. In het verzoekschrift wordt niet gesproken over een familie- of gezinsleven in België en dit blijkt evenmin uit de stukken van het administratief dossier.

Wat het begrip 'privéleven' betreft, benadrukt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat dit een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015 Parillo/Italië, § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is een feitenkwestie. Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn privéleven niet concreet verduidelijkt in het verzoekschrift. Hij verwijst naar zijn jarenlang legaal verblijf in België, dat hij zijn professioneel leven en zijn sociaal gevoelsleven hier heeft opgebouwd, zijn effectieve tewerkstelling van drie jaar. Hij verduidelijkt echter niet in welk opzicht hij hier concrete banden heeft en in welke mate hij geïntegreerd zou zijn. Hij legt ter zake ook geen enkel bewijsstuk voor. Er dient bijgevolg te worden vastgesteld dat verzoeker zelf niet zonder meer aantoonde dat hij een privéleven heeft in België dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt.

Gelet op verzoekers tewerkstelling die drie jaar en een half geduurd heeft en zijn vierjarig legaal verblijf in België, kan echter niet worden uitgesloten dat er sprake is van een zekere integratie en dus van een privéleven van verzoeker in België.

2.3.8. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privéleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een weigering van een voortgezet verblijf. In dit geval aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en

voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Wanneer een verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard.

Er wordt herhaald dat verzoeker zijn privéleven niet verduidelijkt in het verzoekschrift. Hij verwijst naar zijn jarenlang legaal verblijf in België, dat hij zijn professioneel leven en zijn sociaal gevoelsleven hier heeft opgebouwd, zijn effectieve tewerkstelling van drie jaar. Hij verduidelijkt echter niet wat zijn concrete banden zijn en in welke mate hij geïntegreerd zou zijn. Hij legt ter zake ook geen bewijsstukken voor.

Uit het bestreden bevel blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het professioneel leven van verzoeker, dat wel gedocumenteerd is: er wordt op gewezen dat verzoeker een tijdelijk verblijf kreeg op basis van een arbeidskaart B, verzoeker was op de hoogte van het feit dat hij een nieuwe arbeidskaart B moest voorleggen wilde hij zijn verblijf verlengd zien, verzoeker heeft geen nieuwe arbeidskaart voorgelegd.

De Raad dient na te gaan of de administratieve overheid een belangenafweging heeft gemaakt, en vervolgens of op zorgvuldige wijze alle relevante feiten en omstandigheden in die belangenafweging werden betrokken.

Zoals reeds gesteld blijkt uit het bestreden bevel dat rekening werd gehouden met de arbeidssituatie van verzoeker. Er werd geen rekening gehouden met het privéleven dat verzoeker opgebouwd heeft gedurende vier jaren legaal verblijf in België. De Raad betwist niet dat dit privéleven niet gedocumenteerd is, maar kan enkel vaststellen dat er niets over vermeld wordt in het bestreden bevel. Pas voor het eerst in de nota met opmerkingen is een belangenafweging terug te vinden. Zulks is echter een *a posteriori* motivering die het gebrek aan belangenafweging bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten, niet kan rechtzetten.

De schending van artikel 8 van het EVRM is aangetoond wat de tweede bestreden beslissing betreft.

Het enig middel is in de opgegeven mate gegrond wat de tweede bestreden beslissing betreft.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen wat de beslissing betreft van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 mei 2015 tot weigering van verlenging van tijdelijk verblijf.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 mei 2015 houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 mei 2015 houdende afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET